

anerkendt, når skaden opstår under tillidsrepræsentantens direkte arbejde som tillidsrepræsentant.

For så vidt angår ansattes skader under deltagelse i kurser lægges der blandt andet vægt på, i hvilket omfang arbejdsgiveren konkret har betalt for kurset eller har givet den ansatte tjenestefri med løn eller har aftalt kurset med den ansatte. Videre lægges der vægt på, om der er tale om en kursusaktivitet i virksomhedens interesse eller i den ansattes interesse. I mange tilfælde vil et kursus være i begge parter interesse, og her vil der blive tale om en interesseafvejning.

Specielt for så vidt angår tillidsrepræsentantens deltagelse i tillidsrepræsentantuddannelse anser styrelsen tillidsrepræsentantens deltagelse i sådanne kurser m.v. for en personlig uddannelse af den pågældende. Derfor anerkender styrelsen ikke skader, der indtræder under sådan kursusaktivitet.

Spørgsmål 37:

Ad kommentaren fra FTF vedrørende § 12.

»Hvad er begrundelsen for, at vægtningen af forbeholdet først sker ved erstatningsudmålingen?«

Svar:

Med lovforslaget indføres frister for anerkendelse/afvisning af anmeldte skader.

Til brug for afgørelsen om anerkendelse/afvisning indhenter styrelsen lægelige og andre oplysninger om den anmeldte skade og dens følger.

I forbindelse hermed får styrelsen også oplysninger om eventuelle ikke-arbejdsrelaterede skader, men ikke nødvendigvis tilstrækkelige oplysninger om disses følger.

Når der er truffet afgørelse om anerkendelse af en konkret skade som arbejdsskade, indhenter styrelsen supplerende oplysninger om arbejdsskadens følger med henblik på erstatningsudmålingen.

Styrelsen træffer afgørelse om erstatning, når de varige følger af skaden kan vurderes (lovforslagets § 31, som afløser § 26 i gældende lov).

Det er først, når styrelsen kan vurdere de varige følger af arbejdsskaden, at forbeholdet kan vægtes.

Derfor vægtes forbeholdet først ved erstatningsudmålingen.

Spørgsmål 38:

Ad kommentaren fra FTF vedrørende § 31.

»Ifølge bemærkningerne til de sidste ændringer af § 26 blev fristen for afgørelse om erstatning ændret fra 3 år til 2 år med følgende begrundelse: »Der opnås hermed harmoni mellem arbejdsskadeforsikringslovens og sygedagpengelovens regler om varighedsbegrænsningen, hvorefter dagpenge normalt ikke kan udbetales i mere end 2 år.«

Hvordan harmonerer dette med kommentarens henvisning til, at der ikke i forbindelse med sygedagpengelovens ændring af varighedsbegrænsningen var en sådan sammenhæng?

Forlængelsesreglerne i sygedagpengeloven går netop på den situation, hvor der er en stationær tilstand med mulighed for revalidering, eller under behandling/konkret ventetid på behandling, hvor der er mulighed for at få genskabt arbejdsdygtigheden. Men efter arbejdsskadeforsikringsloven kan man jo netop ikke skønne over erstatningens størrelse, før tilstanden er stationær. De mennesker, som stadig er syge, hvor der ikke er revalideringsmuligheder for tiden eller behandlingsmuligheder, falder derfor i et hul mellem de to lovgivninger. Erstatningsfastsættelsen trækker ud, fordi der ikke er mulighed for at skønne over skadelidtes fremtidige helbredstilstand, og samtidig kan man ikke forlænge sygedagpengene ud over de 52 uger, fordi betingelserne ikke er opfyldt. Er det rimeligt?«

Svar:

Begrundelsen for at sætte varighedsbegrænsningen til et år i sygedagpengeloven har været, at en for lang periode med sygedagpenge ikke må virke som en barriere for, at de nødvendige foranstaltninger iværksættes, før sygedagpengeperiodens varighed i sig selv bliver et problem for at vende tilbage til arbejdsmarkedet. Der må inden for et år normalt kunne tages stilling til, om pågældende kan vende tilbage til arbejdsmarkedet, eller om der skal søges om pension.

Formålet med nedsættelsen af varighedsbegrænsningen i sygedagpengeloven har også relevans for arbejdsskade. Også i tilfælde hvor